Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 303 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. NEERINCKX**
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 februari 2026 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2026 met refertenummer 137487.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2025 wordt bij het bevoegde gewest voor de verzoeker een aanvraag ingediend voor een gecombineerde vergunning voor tewerkstelling en verblijf in België. Het bevoegde gewest verleent op 25 juli 2025 een toelating tot arbeid met een geldigheidsduur tot en met 24 juli 2026.

Op 24 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 25 februari 2026. Deze beslissing luidt als volgt:
"(…)
In uitvoering van artikel 74/20 § 1 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

Naam : H.
Voorn(a)am(en) : R.
Nationaliteit : Albanië
Geboortedatum : (…) 1986
Geboorteplaats : F.
Identificatienummer in het Rijksregister(1) : (…)

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 74/20 § 1 van de wet van 15/12/1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Voor betrokkene werd op 09/06/2025 deze aanvraag (ref. Uniek Loket: (…)) voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning) ingediend, in toepassing van art. 61/25-1 van de wet van 15/12/1980, via de werkgever G. I. BV (KBO: xxx).

Deze aanvraag werd op 25/07/2025 ontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest, en vervolgens werd er op 25/07/2025 door het bevoegde gewest een toelating tot arbeid afgeleverd met een geldigheidsduur van 25/07/2025 tot en met 24/07/2026.

Op 07/11/2025 werd de aanvrager (en het bevoegde gewest) door de gemachtigde van de minister in kennis gesteld van de beslissing tot verlenging van de behandeltermijn van deze aanvraag, in toepassing van art. 61/255 § 2 van de wet van 15/12/1980, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van deze aanvraag.

Voorafgaand aan de indiening van deze aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning was betrokkene reeds gekend bij de Belgische autoriteiten:

Reeds op 22/01/2025 was er voor betrokkene een aanvraag (ref. Uniek Loket: (…)) voor het bekomen van een gecombineerde vergunning ingediend bij het bevoegde gewest. Deze aanvraag werd door het bevoegde gewest op 12/05/2025 'onontvankelijk' verklaard, en aldus met een negatieve beslissing afgesloten.

Uit een nazicht van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 14/01/2025 door de Federale Gerechtelijke Politie (FGP) van West-Vlaanderen werd aangetroffen tijdens multidisciplinaire controle aan een loods van BV E. P. te (…), 8200 Brugge. Tijdens deze controle werd door de bevoegde politionele en/of inspectiediensten vastgesteld (PV met nr. BG55F15xxx) dat betrokkene bestuurder was van één van de voertuigen ingeschreven op naam van BV E. P. Betrokkene was op dat ogenblik eveneens drager van werkkledij met onder andere reclame G. C. (andere firma zaakvoerder E. P.). Bijkomend bleek ook dat betrokkene op het ogenblik van deze multidisciplinaire controle in het bezit was van vervallen Sloveens verblijfsdocument Sxxx, afgeleverd op 16/02/2024 met een geldigheid tot 08/12/2024.

Betrokkene werd tijdens deze multidisciplinaire controle gehoord door de FGP West-Vlaanderen. Tijdens dit verhoor, verklaarde betrokkene sinds september 2024 in België te zijn omdat er in België betere werk- en loonomstandigheden [zijn] en later verblijf. In Albanië is er geen werk en loonzekerheid. Betrokkene verklaart eveneens dat zijn gezin sedert 22/12/2024 in België verblijft.

Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij telkens in het kader van een driemaandelijkse toelating naar België is gekomen. Hiermee kan redelijkerwijs door de gemachtigde van de minister worden verondersteld dat betrokkene verwijst naar de mogelijkheid om (op basis van zijn visumvrije nationaliteit, in samenhang met zijn Sloveense verblijfsvergunning) een visumvrij 'kort verblijf' in het Rijk uit te oefenen voor een maximale periode van 90/180 dagen in overeenstemming met artikel 6 van de wet van 15/12/1980.

Echter, hierbij dient opgemerkt te worden dat, voor zover betrokkene tijdens een dergelijke visumvrij 'kort verblijf' in het Rijk op een privé-adres verblijft, hij wél onderworpen is aan de wettelijke verplichting om zijn aanwezigheid aan te geven bij het gemeentebestuur van verblijf, én aldaar een aankomstverklaring (bijlage 3) te bekomen, conform artikel 5 van de wet van 15/12/1980 (Vw) iuncto artikel 20 van het KB van 08/10/1981 (Vb). Uit het administratief dossier blijkt dat er tot op heden nog nooit een dergelijke aankomstverklaring op naam van betrokkene werd afgeleverd door een Belgisch gemeentebestuur.

Bijkomend, dient hierbij te worden opgemerkt dat de 'bewijslast' omtrent het respecteren van de termijn vervat in artikel 6 Vw bij de vreemdeling ligt, niét bij de gemachtigde van de minister, gelet op de Memorie van Toelichting (MvT) m.b.t artikel 11 van de wet van 15/07/1996 tot wijziging van de wet van 15/12/1980, nl.:

"a) In punt 2° wordt een tweede zinsdeel toegevoegd dat ertoe strekt de bewijslast m.b.t. het respecteren van de maximale verblijfstermijn van drie maanden over te brengen naar de vreemdeling." (Ontwerp van wet, nr. 364/1, zitting 95-96, Kamer).

Op heden kan dan ook, op basis van de huidige stand van het administratief dossier, volstrekt niét worden vastgesteld hoelang betrokkene reeds exact op het grondgebied verbleef, én of betrokkene zich tijdens zijn aanwezigheid in het Rijk heeft gehouden aan de termijn vervat in artikel 6 Vw, en betrokkene slaagt er op heden alleszins niét in om hiervan het nodige bewijs voor te leggen.

Betrokkene was op het moment van deze controle dd. 14/01/2025 ook niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie, evenmin van een arbeidskaart.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze vragen i.h.k.v. hoorrecht aan betrokkene werden voorgelegd in een versie die zowel was opgesteld in het Nederlands, als in het Albanees, en er aldus redelijkerwijze kan worden gesteld dat er in hoofde van betrokkene géén misverstand kon zijn geweest omtrent de inhoudelijke draagwijdte van deze vragen.

Uit een nazicht van het PV van verhoord dd. 14/01/2025 opgesteld door sociaal inspecteurs van de RSZ, wordt betrokkene bijgestaan door een tolk (VTxxx) zodat betrokkene zich in het Albanees kan uitdrukken. Bij het aanhalen van de observaties in de databanken dat de persoon van 13/04/2023-31/07/2023 voor de firma M. P. D.O.O heeft gewerkt, en dat dit was voor de Belgische klant E. P. BVBA, antwoordt persoon als volgt:

"E. P. BVBA mij wel iets zegt. Het was een soort samenwerking met hem. De eerste maanden van mijn tewerkstelling heb ik een Limosadocument gekregen van de Kosovaarse baas. Hij was iemand die de documenten regelde en ons betaalde. Ik ken geen A 1-document. Mijn loon werd altijd gestort."

Betrokkene haalt aan dat hij in september 2024 contact opnam met E. G., die een advertentie zou geplaatst hebben op internet waarbij hij mensen zocht om te werken met als activiteit tegels, renovaties, om in huizen te werken, etc. Hij gaat verder dat E. nog niet meteen mensen nodig had en dat hij voor zijn ontmoeting met E. in Brussel verbleef:

"Ik corrigeer mezelf, ik ben al sinds september 2024 in Brussel. Ik ben dus al drie maanden in Brussel, sinds 3 dagen bij E. in Knokke. Ik ben van Albanië samen met mijn neef met de auto naar Brussel gegaan. Ik kende toen niemand in Brussel bij mijn aankomst. Ik heb toen af en toegewerkt maar op een niet legale manier. Ik heb toen mensen leren kennen en bij hen verbleven."

Verder verklaart de aanvraag sinds 11 januari 2025 te verblijven in Knokke en in te wonen bij diens werkgever E. G. Hij maakt hierbij duidelijk dat hij niet officieel ingeschreven is op deze woning.:

"Ik ben op zaterdag 11 januari 2025 in Brugge toegekomen. Ik heb geen sollicitatiegesprek moeten voeren. Ik heb geen documenten moeten ondertekenen. Mijn eerste werkdag was gisteren, 13/01/2025, en toen heb ik ramen geplaatst. […] Na de proefperiode zouden wij dan alles in orde brengen. Ik zal in de proefperiode nog niet betaald worden voor mijn prestaties."

Op basis van deze controle en vaststellingen door de bevoegde politionele en inspectiediensten, werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 14/01/2025 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd aan betrokkene, en op basis van dit 'terugkeerbesluit' werd betrokkene ook geseind in het Schengen Information System (SIS-databank) op basis van artikel 3 SIS-verordening.

Het aanvraagdossier (xxx) van betrokkene bevatte een curriculum vitae (CV) waarbij tewerkstelling werd vermeld voor drie onderscheiden periodes tussen 2007 en 2024, maar waarbij geen ervaring werd vermeld voor de periode na 2024.

Per verzoek dd. 07/11/2025 van de gemachtigde van de minister, in toepassing van artikel 61/25-5 § 3 Vw, werd betrokkene verzocht om o.a. de volgende informatie over te maken, nl.:

" - een overzicht van al uw verblijfplaatsen + werkervaringen vanaf 01.01.2024"

Op 27.11.2025 wordt per mail door de advocaat volgende informatie gegeven naar aanleiding van voornoemd verzoek van de gemachtigde van de minister, nl.:

"Wat betreft de tewerkstelling in Slovenië deelt de werknemer aanvullend mede dat hij werd tewerkgesteld voor volgende ondernemingen:

- *M. P., (…): vanaf 24.03.23 tot 19.02.24*
- *I. 7 (…): vanaf 10.05.2025 tot op heden*

Begin 2025 (periode 9 januari 2025-13 januari 2025) werd een tewerkstelling voor E. P. op Belgisch grondgebied weerhouden."

In bijlage wordt een verklaring op eer dd. 27/11/2025 toegevoegd waarin de persoon o.a. het volgende verklaart:

"During 2024, due to the process of seeking employment in Slovenia and awaiting the necessary employment-related documentation, I traveled between Albania and Slovenia"

Echter, behalve een 'grensoversteek' op 19/05/2024 te Gosselies, vermeld betrokkene in deze 'verklaring op eer' voor het gehele jaar 2024 géén aanwezigheid en/of verblijf in België.

Verder vermeldt deze verklaring dat hij van 5 januari 2025 tot 20 januari 2025 in Knokke Heist verbleven heeft. Voor het overige verwijst betrokkene in deze 'verklaring op eer' voornamelijk naar 'grensoversteken' (border crossings), maar wordt er geen verdere informatie gegeven over periodes van effectief verblijf op het grondgebied van een specifiek land.

Hierbij dient te worden vastgesteld dat dit schijnbaar niét lijkt overeen te komen met de hierboven aangehaalde elementen in het administratief dossier van betrokkene, meer bepaald feit dat betrokkene in PV dd. 14.01.2025 duidelijk verklaart op dat ogenblik reeds sinds september 2024 in België te verblijven.

Op 28/11/2025 werd per mail de volgende correctie meegedeeld:

Wat betreft periode van eerdere tewerkstelling corrigeert de werknemer mij als volgt:
- *M. P., (…): vanaf 24.03.21 tot 19.02.24*
- *I. 7, (…): vanaf 10.05.2025 tot op heden*

Op 01.12.2025 werd volgende bijkomende informatie gevraagd door de gemachtigde van de minister, in toepassing van artikel 61/25-5 § 3 Vw, nl.:

- *Een door betrokkene ondertekende én gedateerde 'verklaring op eer' waarbij een verblijfshistoriek (van effectieve aanwezigheid, niét domicilieadressen) wordt gegeven voor de periode 01.01.2024 t.e.m. heden, mét vermelding van allé landen, allé corresponderende verblijfsperiodes, én de verblijfsadressen;*
- *Een door betrokkene ondertekend én gedateerde 'verklaring op eer' waarbij een tewerkstellingshistoriek (allé professionele activiteiten, ook deze die door betrokkene niét relevant worden geacht voor deze aanvraag) wordt gegeven voor de periode 01.01.2024 t.e.m. heden;*

Hierbij dient opgemerkt te worden dat er door de gemachtigde van de minister op 01/12/2025 uitdrukkelijk én ondubbelzinning was verzocht om een 'verklaring op eer' m.b.t. "effectieve aanwezigheid, niét domicilieadressen" over te maken, gezien betrokkene in zijn verklaring dd. 27.11.2025 bijna uitsluitend lijkt te spreken over zijn "border crossings".

Op 15.12.2025 wordt door de aanvrager een nieuwe 'verklaring op eer' dd. 13/12/2025 overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, waarin de volgende vermeldingen vervat zaten, nl.:

- *Periode van 01/01/2024 tot 04/01/2025 met adres te (…) Maribor, Slovenië;*
- *Periode van 05/01/2025 tot 24/01/205 (sic) met adres te (…) Knokke-Heist 8301;*
- *Periode van 24/01/2025 till 11/02/25 met adres te (…) Bolzano 39100 (Italië);*
- *Periode van 11/02/2025-18/02/2025 met adres te (…) Tirane 1001 (Albanië);*
- *Periode van 18/02/2025 - 31/12/2025 met adres te (…) Maribor, Slovenië;*

Gelet op de ondubbelzinninge én uitdrukkelijke formulering van het verzoek van de gemachtigde van de minister, in combinatie met het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvrager meent dat met deze inlichting te verschaffen werd voldaan aan de opgevraagde 'verklaring op eer' m.b.t. "verblijfshistoriek (van effectieve aanwezigheid, niét domicilieadressen)" dient het redelijk te worden geacht door de

gemachtigde van de minister dat betrokkene met deze 'verklaring op eer' dd. 13/12/2025 een verklaring heeft afgelegd omtrent zijn effectieve verblijfsaanwezigheid (en niet louter zijn 'officiële domicilieadressen').

Bijkomend dient ook te worden opgemerkt dat betrokkene ook zélf uitdrukkelijk had aangegeven in zijn verhoor dd. 14/01/2025 door de sociaal inspecteurs van de RSZ (mét bijstand van een tolk) niét officieel te zijn geregistreerd geweest op het adres te Knokke dat werd opgegeven voor de periode '05/01/2025-24/01/2025', (zie supra, en PV RSZ dd. 14/01/2025: "Ik ben niet officieel ingeschreven in deze woning") hetgeen de hierboven aangehaalde lezing/interpretatie van de gemachtigde van de minister van deze 'verklaring op eer' verder ondersteund.

Uit al de hierboven aangehaalde elementen dient te worden vastgesteld dat betrokkene i.h.k.v. deze aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning voor verblijf en tewerkstelling in België, doelbewust misleidende informatie heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, m.b.t. zijn verblijfshistoriek én meer bepaald met betrekking tot zijn voorgaand (onwettig) verblijf én (onwettige) tewerkstelling in België, met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel, nl. de toekenning van een gecombineerde vergunning.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij (naar eigen uitdrukkelijke verklaringen afgelegd bij de bevoegde politionele én sociale inspectiediensten) in de periode september 2024 tot januari 2025 in België verbleef, en alhier tewerkgesteld werd zonder te beschikken over een machtiging tot verblijf van méér dan 90 dagen op basis waarvan hij zou kunnen tewerkgesteld worden, zonder te voldoen aan de wettelijke verplichtingen (art. 5 Vw iuncto art. 20 Vb) voor de uitoefening van een visumvrij 'kort verblijf' in het Rijk, én zonder te beschikken over de vereiste machtigingen tot tewerkstelling. Op basis van deze vaststellingen werd aan betrokkene op 14/01/2025 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° (géén paspoort) én 8° (tewerkstelling zonder machtiging) van de wet van 15/12/1980.

Wanneer betrokkene door de gemachtigde van de minister in het kader van de behandeling van deze aanvraag (ref. Uniek Loket: xxx) voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning) wordt bevraagd omtrent zijn verblijfs- en tewerkstellingshistoriek in de periode voorafgaand aan de indiening van deze aanvraag, legt betrokkene echter ondubbelzinnige (schriftelijke) verklaringen af die in volstrekte tegenstrijd zijn met de elementen waarover de gemachtigde van de minister op heden beschikt in het administratief dossier van betrokkene.

In zijn 'verklaring op eer' dd. 13/12/2025 verklaart betrokkene namelijk dat hij van 01/01/2024 tot 04/01/2025 in Slovenië heeft verbleven, en aldaar werd tewerkgesteld. Zoals reeds eerder in deze beslissing aangehaald (zie supra) kan er door de gemachtigde van de minister redelijkerwijs worden gesteld dat deze vermelding op de 'verklaring op eer' betrekking heeft op 'effectieve aanwezigheid', en niet louter 'domicilieadres'. Aldus dient te worden vastgesteld dat betrokkene hiermee valse en/of misleidende informatie heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, daar uit de administratieve stukken én het PV dd. 14/01/2025 aanwezig in het administratief dossier van betrokkene duidelijk blijkt dat hij op dat ogenblik reeds sinds september 2024 in België verbleef, hetgeen in directe tegenstrijd is met zijn 'verklaring op eer' dd. 13/12/2025.

Hierbij kan nogmaals uitdrukkelijk verwezen worden naar zowel de 'vragenlijst hoorrecht' dd. 14/01/2025 (opgesteld in het Nederlands én het Albanees) afgenomen door de FGP West-Vlaanderen, alsook het PV van verhoor dd. 14/01/2025 opgesteld door de sociaal inspecteurs van de RSZ waarin betrokkene (met ondersteuning van een tolk, ref. VTxxx) het volgende heeft verklaard, nl.:

"Ik corrigeer mezelf, ik ben al sinds september 2024 in Brussel. Ik ben dus al drie maanden in Brussel, sinds 3 dagen bij E. in Knokke."

Er dient met nadruk te worden gesteld dat onderhavige beslissing op zich géén beoordeling betreft omtrent de eventuele professionele capaciteiten van betrokkene om de tewerkstelling waarop deze aanvraag gebaseerd is te kunnen uitoefenen, noch betreft onderhavige beslissing een beoordeling omtrent de eventuele bereidwilligheid van betrokkene om in het Rijk te willen werken indien hij over geldig verblijfsrecht zou beschikken.

Onderhavige beslissing betreft slechts een beoordeling omtrent de waarachtigheid én betrouwbaarheid van de informatie die door betrokkene aan de Belgische autoriteiten werd aangeleverd i.h.k.v. een verblijfsaanvraag ingediend in toepassing van art. 61/25-1 van de wet van 15/12/1980.

De aanvraag voor het bekomen van een 'machtiging tot verblijf voor meer dan negentig dagen met het oog op tewerkstelling' in de vorm van een (aanvraag voor een) gecombineerde vergunning, betreft één gemeenschappelijke aanvraag voor het verkrijgen van zowel een 'toelating tot arbeid' (regionale bevoegdheid) als een 'machtiging tot verblijf' (federale bevoegdheid). In het geval een dergelijke aanvraag

zou resulteren in een positieve beslissing door beide bevoegde overheden, wordt de beslissing tot toekenning van de gecombineerde vergunning, afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vorm van één enkele administratieve (rechts)handeling (bijlage 46 of bijlage 47) die zowel het verblijf als het werk toestaat (art. 61/25- 2 § 4 van de wet van 15/12/1980).

Tijdens de gezamenlijke behandeling van een dergelijke aanvraag respecteren de federale én regionale overheden dan ook hun respectievelijke bevoegdheden. Echter, gelet op het gecombineerde karakter van de aanvraag voor het bekomen van een toelating tot arbeid én machtiging tot verblijf, gelet op het parallelle onderzoek van de aanvraag door de respectievelijk bevoegde diensten op basis van gegevens die voor hen afzonderlijke toegankelijk zijn, gelet op het feit dat bij het onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar de voorwaarden van het verblijf en de historiek van de verblijfsaanvragen van de betrokkene elementen kunnen opduiken die beide componenten van de gecombineerde aanvraag aantasten en wijzen op misleiding bij de indiening van de aanvraag voor het bekomen van de gecombineerde vergunning, én gelet op de verbondenheid van het bekomen van een toelating tot arbeid om daaropvolgend te kunnen worden gemachtigd tot verblijf, dient elk gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een toelating tot arbeid zonder meer ook te worden beschouwd als een gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Er dient hierbij bijzondere nadruk te worden gelegd op het feit dat deze beslissing hoegenaamd géén beoordeling uitmaakt van de professionele capaciteiten van betrokkene om de beoogde tewerkstelling in België (al dan niet) te kunnen uitvoeren, maar slechts een beoordeling betreft omtrent de waarachtigheid én betrouwbaarheid van de informatie en documenten die door de betrokkene in het kader van deze aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning werden overgemaakt aan de Belgische autoriteiten, en op basis waarvan een dergelijke aanvraag (indien sprake van valse en/of misleidende informatie) kan worden geweigerd (of zoals in dit geval, de verblijfsmachtiging kan worden ingetrokken) in toepassing van art. 74/20 van de wet van 15/12/1980 (zie ook de arresten RvV. 309382, dd. 08/07/2024, RvV. 329637 dd. 10/07/2025 én RvV. 333415 dd. 29/09/2025 én RvV. 336262 dd. 19/11/2025).
Het loutere feit dat het bevoegde gewest aan betrokkene een toelating tot arbeid heeft afgeleverd voor de beoogde tewerkstelling in België doet ook op geen enkele wijze afbreuk aan de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister (cfr. artikel 74/20 § 4 Vw) om de waarachtigheid én betrouwbaarheid van de verklaringen van betrokkene te controleren tijdens het onderzoek van deze aanvraag voor het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning (xxx) geweigerd.
(…)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens verloopt de procedure verder volgens oud artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“8. De bestreden beslissing bevat een ganse uiteenzetting over de antecedenten van verzoeker op Belgisch grondgebied alsook een ganse uiteenzetting m.b.t. de eerdere verblijfplaatsen van verzoeker.

Indien men de bestreden beslissing tot zijn essentie herleidt, stelt verwerende partij
- dat verzoeker destijds (op 14 januari 2025, voor de aanvraag van de gecombineerde vergunning) werd geïntercepteerd als bestuurder van een voertuig van E. P.;

- dat de verklaring van verzoeker m.b.t. zijn eerdere verblijfplaatsen in strijd zou zijn met zijn verklaringen afgelegd tijdens de multidisciplinaire controle dd. 14.01.25

Verwerende partij lijkt op grond van deze bevindingen de conclusie te formuleren dat verzoeker voor het verkrijgen van de machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Verzoeker gebruikt ten deze bewust het woord "lijkt" aangezien verwerende partij er zich in essentie toe beperkt allerhande overwegingen te formuleren m.b.t. de verblijfshistoriek van verzoeker en de tegenstrijdigheid tussen de ene en de andere verklaring van verzoeker, zonder evenwel duidelijk te preciseren welke valse en misleidende informatie door verzoeker zou zijn aangewend die zou hebben bijgedragen tot bekomen tot het verkrijgen van de toelating tot arbeid en/ of de machtiging.

9. In hetgeen hierna volgt, zal verzoeker uiteenzetten dat geen van valse of misleidende informatie heeft gebruikt voor het verkrijgen van de toelating tot arbeid of de machtiging tot verblijf.

Verzoeker zal ingaan op de verschillende overwegingen van verwerende partij die- het weze herhaald – door verwerende partij wel niet duidelijk gekoppeld worden aan de conclusie dat verzoeker op de ene of andere wijze valse of misleidende informatie zou hebben gebruikt om de toelating en machtiging te verkrijgen.

(i) Nopens de controle dd. 14.01.25 en de eerdere onwettige tewerkstelling

10. In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij uitvoerig naar de multidisciplinaire controle dd. 14.01.25 en naar het door verzoeker afgelegde verhoor.

Verzoeker heeft nooit ontkend dat hij werd aangetroffen bij de multidisciplinaire controle op 14 januari 2025. Integendeel heeft verzoeker zélf in zijn verklaring aangegeven dat er begin januari een tewerkstelling werd weerhouden voor de BV E. P. Dit wordt door verzoeker zelf uitdrukkelijk vermeld tot tweemaal toe:
- eerst bij e-mail dd. 27 november 2025 aan de dossierbehandelaar van DVZ (stuk 2)
- vervolgens nog eens in de verklaring van verzoeker dd. 13 december 2025 (stuk 3)

Met andere woorden, verzoeker heeft de onwettige tewerkstelling niet/ geenszins willen verhullen en heeft deze zélf vermeld aan verwérende partij (tot tweemaal toe). Waar verwerende partij stelt dat verzoeker misleidende informatie heeft overgemaakt m.b.t. zijn onwettige tewerkstelling in België, is de beslissing derhalve feitelijk onjuist gemotiveerd. Deze onwettige tewerkstelling voor E. P. werd uitdrukkelijk vermeld door verzoeker, zowel per e-mail van de raadsman als in de eigen verklaring van verzoeker (zie stukken 2 en 3)

Bovendien kan worden opgemerkt dat deze eerdere onwettige tewerkstelling van verzoeker betrekking had op de BV E. P. en niet op de werkgever G. I. welke huidige aanvraag heeft ingediend, en dat deze onwettige tewerkstelling (voor een andere onderneming) rechtens geen onmiddellijke relevantie vertoont voor de aanvraag van een andere onderneming.

Aldus kan hieruit niet de conclusie worden afgeleid dat verzoeker valse of misleidende informatie zou hebben gebruikt om de machtiging te verkrijgen.

Een schending van art. 74/20 § 1 van de Vreemdelingenwet iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen.

(ii) Nopens de eerdere verblijfplaatsen van verzoeker

11. Verwerende partij heeft aan verzoeker een overzicht van de verblijfplaatsen en werkervaringen gevraagd per verzoek dd. 7 november 2025.

Verzoeker heeft deze informatie verschaft én heeft, het weze herhaald, ook spontaan melding gemaakt van de eerdere onwettige tewerkstelling bij de BV E. P., tot tweemaal toe.

12. Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing uitvoerig in op het eerdere verblijf en de opsomming van de vorige verblijfplaatsen van verzoeker, en formuleert eerder een aantal kanttekeningen/ overschouwingen dan dat zij duidelijke conclusies formuleert.

Met betrekking tot het eerder verblijf merkt verwerende partij op dat niet kan worden vastgesteld hoelang verzoeker nu reeds op Belgisch grondgebied heeft verbleven in het verleden, en betoogt zij dat de bewijslast dienaangaande bij verzoeker ligt.

Het is onduidelijk op welke wijze verwerende partij meent hieruit enige valsheid of misleiding te kunnen afleiden (i.e. nochtans de grondslag van de weigeringsbeslissing).

De relevante vraag voor de beoordeling van de aanvraag is de vraag of verzoeker op het ogenblik van de aanvraag en van de behandeling ervan zich niet op Belgisch grondgebied bevond. Hieromtrent wordt door verwerende partij geen overweging ontwikkeld of geformuleerd, en het wordt door verwerende partij ook niet aangevoerd dat verzoeker zich op het ogenblik van de aanvraag op Belgisch grondgebied zou bevinden.

De loutere overweging van verwerende partij dat niet kan worden vastgesteld hoe lang betrokkene reeds op Belgisch grondgebied verbleef, is onvoldoende om te stellen dat verzoeker zich zou hebben bediend van valse of misleidende informatie in de zin van art. 74/20 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet het bewijs levert dat zij zich zou hebben gehouden aan de termijn (van max. 90 dagen) vervat in art. 6 Vw., doch zulks werd door verwerende partij nooit gevraagd, en ook niet in twijfel getrokken (!)

En, zelfs indien verzoeker dit bewijs niet zou kunnen leveren (hoewel het hem door verwerende partij nooit gevraagd werd), rechtvaardigt zulks uiteraard nog niet de (impliciete?) stelling van verwerende partij dat verzoeker zich van valse stukken zou hebben bediend om de machtiging te verkrijgen.

Waar en hoelang verzoeker eerder heeft verbleven, en of zulks dan destijds geschiedde met inachtneming van de maximum-periode van 90 dagen, is an sich geen relevant gegeven voor het verkrijgen van de machtiging zodat de verklaringen hieromtrent in wezen ook niet als betekenisvol kunnen worden in de zin van art. 74/20 §1 Vreemdelingenwet.

Een feitelijke onjuistheid in de verklaring m.b.t. de eerdere verblijfplaatsen van verzoeker kan dan ook niet ipso facto constitutief zijn voor een schending van art. 74/20 § 1 Vreemdelingenwet hetgeen verwerende partij ten onrechte lijkt te betogen. Enkel indien deze onjuistheid op betekenisvolle wijze verschil zou maken voor de toekenning van de toelating tot arbeid dan wel voor de toekenning van de gecombineerde vergunning, kan een vals stuk of een valse verklaring relevant zijn in het licht van art. 74/20 § 1 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat de ene of de andere vermeende valse verklaring/ stuk m.b.t. een eerder verblijf van verzoeker in het ene of het andere land decisief zou (kunnen geweest) zijn voor de toekenning van de toelating tot arbeid of de gecombineerde vergunning.

Een schending van art. 74/20 § 1 van de Vreemdelingenwet iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen.

(iii) Nopens de discrepantie tussen de verklaring dd. 14.01.25 en de verklaring op eer dd. 13.12.25

13.
Verwerende partij wijst in de betreden beslissing op een discrepantie tussen de verklaring van verzoeker voor de politie dd. 14.01.25 en de verklaring op eer dd. 13.12.25:
- in de verklaring op eer dd. 13.12.25 heeft verzoeker vermeld in Slovenïë te hebben verbleven in de periode van 01.0.24 tot 04.01.25;
- in zijn verklaring bij de politie heeft hij verklaard op Belgisch grondgebied te hebben verbleven sedert september 2024

Inderdaad kan een tegenstrijdigheid tussen de twee verklaringen worden weerhouden, en verzoeker heeft in zijn verklaring enkel gewag gemaakt van zijn verblijf in Knokke, en niet van zijn eerder verblijf in Brussel. In de betreffende periode in Brussel keerde verzoeker evenwel meermaals terug naar Slovenië (hij reisde heen en weer), reden waarom hij in zijn verklaring op eer Maribor als verblijfplaats heeft vermeld.

Wat er ook van zij, of verzoeker nu einde 2024 gedurende een periode van 3 maanden in België heeft verbleven, dan wel een periode van 3 weken kan/ kon niet doorslaggevend worden beschouwd voor de al dan niet toekenning van de toelating tot arbeid of de gecombineerde vergunning aan verzoeker.

Zelfs indien de verklaring van verzoeker als misleidend zou kunnen worden beschouwd, dient te worden vastgesteld dat deze vermeende misleiding niet kan worden beschouwd als een misleiding in de zin van art.

74/20 Vreemdelingenwet aangezien zij uit haar aard niet betekenisvol was/ is voor de al dan niet toekenning van de toelating tot arbeid en gecombineerde vergunning.

Verwerende partij laat ten andere na in de bestreden beslissing te verduidelijken op welke wijze de verklaring m.b.t. het eerdere verblijf (in de periode van het najaar 2024) dan wel als doorslaggevend zou kunnen worden beschouwd voor de toekenning van de toelating tot arbeid en/ of de gecombineerde vergunning.

Het louter vaststellen van een discrepantie tussen twee verklaringen rechtvaardigt m.a.w. niet ipso facto de conclusie dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft aangewend welke van aard was/ is bij te dragen aan de toekenning van de toelating tot arbeid en/ of gecombineerde vergunning.

Een schending van art. 74/20 § 1 van de Vreemdelingenwet iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen."

3.1. Luidens oud artikel 39/78 *juncto* oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat concreet toe te lichten hoe de in de aanhef tussen haakjes vermelde artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen precies door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het enig middel is op dit punt onontvankelijk.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.
Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Het staat niet ter betwisting dat de verweerder krachtens artikel 74/20, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet over de bevoegdheid beschikt om een machtiging tot verblijf (in het kader van een gecombineerde vergunning) te weigeren wanneer wordt vastgesteld dat de aanvrager voor het verkrijgen van deze machtiging valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt *"die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf"*. Deze wettelijke bepaling vereist niet dat de valse of misleidende informatie doorslaggevend moet zijn voor het al dan niet toekennen van de verblijfsmachtiging (*cf*. *Parl. St*. Kamer, 2015-2016, DOC 54 1696/001, p. 11).

De uiteenzettingen van de verzoeker vangen aan met de algemene kritiek dat de verweerder nagelaten heeft om te preciseren welke valse en misleidende informatie precies zou zijn aangewend die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van de toelating tot arbeid en/of de verblijfsmachtiging. Deze kritiek is ongegrond. In de bestreden akte wordt weliswaar op uitgebreide wijze ingegaan op verzoekers verblijfshistoriek, de door hem neergelegde documenten en de door hem in het kader van de voorliggende aanvraag afgelegde (tegenstrijdige) verklaringen. De verzoeker verliest echter uit het oog dat hierna wel degelijk op duidelijke wijze wordt gemotiveerd welke valse of misleidende informatie de verzoeker precies heeft aangewend voor het verkrijgen van een gecombineerde vergunning voor verblijf en tewerkstelling in België. De verweerder besluit met name als volgt:

"*Uit al de hierboven aangehaalde elementen dient te worden vastgesteld dat betrokkene i.h.k.v. deze aanvraag voor het bekomen van een gecombineerde vergunning voor verblijf en tewerkstelling in België, doelbewust misleidende informatie heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, m.b.t. zijn verblijfshistoriek én meer bepaald met betrekking tot zijn voorgaand (onwettig) verblijf én (onwettige) tewerkstelling in België, met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel, nl. de toekenning van een gecombineerde vergunning.*

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij (naar eigen uitdrukkelijke verklaringen afgelegd bij de bevoegde politionele én sociale inspectiediensten) in de periode september 2024 tot januari 2025 in België verbleef, en alhier tewerkgesteld werd zonder te beschikken over een machtiging tot verblijf van méér dan 90 dagen op basis waarvan hij zou kunnen tewerkgesteld worden, zonder te voldoen aan de wettelijke verplichtingen (art. 5 Vw iuncto art. 20 Vb) voor de uitoefening van een visumvrij 'kort verblijf' in het Rijk, én zonder te beschikken over de vereiste machtigingen tot tewerkstelling. Op basis van deze vaststellingen werd aan betrokkene op 14/01/2025 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° (géén paspoort) én 8° (tewerkstelling zonder machtiging) van de wet van 15/12/1980.

Wanneer betrokkene door de gemachtigde van de minister in het kader van de behandeling van deze aanvraag (ref. Uniek Loket: xxx) voor het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan 90 dagen met het oog op tewerkstelling (gecombineerde vergunning) wordt bevraagd omtrent zijn verblijfs- en tewerkstellingshistoriek in de periode voorafgaand aan de indiening van deze aanvraag, legt betrokkene echter ondubbelzinnige (schriftelijke) verklaringen af die in volstrekte tegenstrijd zijn met de elementen waarover de gemachtigde van de minister op heden beschikt in het administratief dossier van betrokkene.

In zijn 'verklaring op eer' dd. 13/12/2025 verklaart betrokkene namelijk dat hij van 01/01/2024 tot 04/01/2025 in Slovenië heeft verbleven, en aldaar werd tewerkgesteld. Zoals reeds eerder in deze beslissing aangehaald (zie supra) kan er door de gemachtigde van de minister redelijkerwijs worden gesteld dat deze vermelding op de 'verklaring op eer' betrekking heeft op 'effectieve aanwezigheid', en niet louter 'domicilieadres'. Aldus dient te worden vastgesteld dat betrokkene hiermee valse en/of misleidende informatie heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, daar uit de administratieve stukken én het PV dd. 14/01/2025 aanwezig in het administratief dossier van betrokkene duidelijk blijkt dat hij op dat ogenblik reeds sinds september 2024 in België verbleef, hetgeen in directe tegenstrijd is met zijn 'verklaring op eer' dd. 13/12/2025.

Hierbij kan nogmaals uitdrukkelijk verwezen worden naar zowel de 'vragenlijst hoorrecht' dd. 14/01/2025 (opgesteld in het Nederlands én het Albanees) afgenomen door de FGP West-Vlaanderen, alsook het PV van verhoor dd. 14/01/2025 opgesteld door de sociaal inspecteurs van de RSZ waarin betrokkene (met ondersteuning van een tolk, ref. VTxxx) het volgende heeft verklaard, nl.:

"Ik corrigeer mezelf, ik ben al sinds september 2024 in Brussel. Ik ben dus al drie maanden in Brussel, sinds 3 dagen bij E. in Knokke."

Waar de verzoeker vervolgens argumenteert dat hij zijn eerdere illegale tewerkstelling niet heeft willen verhullen, berust zijn kritiek op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker zelf melding maakte van zijn tewerkstelling van 9 tot 13 januari 2025 voor de B.V. E. P., hetgeen overeenstemt met de stukken 2 en 3 die bij het verzoekschrift werden gevoegd. De verweerder heeft de verzoeker echter niet verweten deze onregelmatige tewerkstelling

bij de B.V. E. P. bewust te hebben verzwegen, maar wel dat de verzoeker uitdrukkelijk verklaart dat hij van 1 januari 2024 tot 4 januari 2025 effectief in Slovenië verbleef terwijl uit het administratief dossier blijkt dat hij (naar eigen uitdrukkelijke verklaringen die eerder werden afgelegd bij de bevoegde politionele én sociale inspectiediensten) in de periode september 2024 tot januari 2025 in België verbleef, en alhier tewerkgesteld werd zonder te beschikken over de vereiste machtiging tot verblijf op basis waarvan hij zou kunnen tewerkgesteld worden, zonder te voldoen aan de wettelijke verplichtingen voor de uitoefening van een visumvrij 'kort verblijf' in het Rijk, én zonder te beschikken over de vereiste machtigingen tot tewerkstelling. In de bestreden akte wordt hieromtrent nog toegelicht dat de verzoeker eerder verklaarde dat hij van september 2024 tot 11 januari 2025 in Brussel verbleef en dat hij toen af en toe heeft gewerkt maar op een niet legale manier. Het verzwegen verblijf en de verzwegen illegale tewerkstelling in België slaat derhalve op de periode van september 2024 tot januari 2025, en niet op de periode dat de verzoeker in Knokke verbleef en zonder arbeidskaart werkte voor de B.V. E. P. Met de kritiek zoals uiteengezet onder punten 10 en 11 van het verzoekschrift toont de verzoeker dan ook geen schending aan van de door hem geschonden geachte rechtsregels.

De verzoeker gaat vervolgens in op de vaststelling dat hij niet heeft aangetoond hoe lang hij in het verleden reeds op Belgisch grondgebied heeft verbleven. Dienaangaande wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

"*Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij telkens in het kader van een driemaandelijkse toelating naar België is gekomen. Hiermee kan redelijkerwijs door de gemachtigde van de minister worden verondersteld dat betrokkene verwijst naar de mogelijkheid om (op basis van zijn visumvrije nationaliteit, in samenhang met zijn Sloveense verblijfsvergunning) een visumvrij 'kort verblijf' in het Rijk uit te oefenen voor een maximale periode van 90/180 dagen in overeenstemming met artikel 6 van de wet van 15/12/1980.*

Echter, hierbij dient opgemerkt te worden dat, voor zover betrokkene tijdens een dergelijke visumvrij 'kort verblijf' in het Rijk op een privé-adres verblijft, hij wél onderworpen is aan de wettelijke verplichting om zijn aanwezigheid aan te geven bij het gemeentebestuur van verblijf, én aldaar een aankomstverklaring (bijlage 3) te bekomen, conform artikel 5 van de wet van 15/12/1980 (Vw) iuncto artikel 20 van het KB van 08/10/1981 (Vb). Uit het administratief dossier blijkt dat er tot op heden nog nooit een dergelijke aankomstverklaring op naam van betrokkene werd afgeleverd door een Belgisch gemeentebestuur.

Bijkomend, dient hierbij te worden opgemerkt dat de 'bewijslast' omtrent het respecteren van de termijn vervat in artikel 6 Vw bij de vreemdeling ligt, niét bij de gemachtigde van de minister, gelet op de Memorie van Toelichting (MvT) m.b.t artikel 11 van de wet van 15/07/1996 tot wijziging van de wet van 15/12/1980, nl.:

"a) In punt 2° wordt een tweede zinsdeel toegevoegd dat ertoe strekt de bewijslast m.b.t. het respecteren van de maximale verblijfstermijn van drie maanden over te brengen naar de vreemdeling." (Ontwerp van wet, nr. 364/1, zitting 95-96, Kamer).

Op heden kan dan ook, op basis van de huidige stand van het administratief dossier, volstrekt niét worden vastgesteld hoelang betrokkene reeds exact op het grondgebied verbleef, én of betrokkene zich tijdens zijn aanwezigheid in het Rijk heeft gehouden aan de termijn vervat in artikel 6 Vw, en betrokkene slaagt er op heden alleszins niét in om hiervan het nodige bewijs voor te leggen.

Betrokkene was op het moment van deze controle dd. 14/01/2025 ook niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie, evenmin van een arbeidskaart.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze vragen i.h.k.v. hoorrecht aan betrokkene werden voorgelegd in een versie die zowel was opgesteld in het Nederlands, als in het Albanees, en er aldus redelijkerwijze kan worden gesteld dat er in hoofde van betrokkene géén misverstand kon zijn geweest omtrent de inhoudelijke draagwijdte van deze vragen.

(…)

Op basis van deze controle en vaststellingen door de bevoegde politionele en inspectiediensten, werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 14/01/2025 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd aan betrokkene, en op basis van dit 'terugkeerbesluit' werd betrokkene ook geseind in het Schengen Information System (SIS-databank) op basis van artikel 3 SIS-verordening."

De Raad merkt op dat het gebrek aan duidelijkheid en/of bewijs van de periode dat de verzoeker (voorafgaand aan zijn interceptie op 14 januari 2025) reeds in België verbleef, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, door de verweerder geenszins wordt aangewend als een misleidende of onjuiste verklaring of als enig ander bedrog of fraude zoals bedoeld in artikel 74/20, §1, eerste lid, van de

Vreemdelingenwet. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat de misleidende of valse informatie erin bestaat dat de verzoeker bij de huidige aanvraag verklaart dat hij tot januari 2025 in Slovenië heeft verbleven en aldaar was tewerkgesteld, terwijl hij eerder ten opzichte van de bevoegde politionele en inspectiediensten verklaarde dat hij van september 2024 tot 11 januari 2025 in Brussel verbleef en er af en toe werkte op illegale wijze. Verzoekers kritiek, dat hem nooit werd gevraagd om te bewijzen dat hij niet meer dan 90 dagen in België heeft verbleven, is dan ook gericht tegen een niet-determinerende en louter feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing, zodat deze kritiek geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

De verzoeker poneert voorts dat de feitelijke onjuistheid met betrekking tot zijn eerdere verblijfplaatsen niet *ipso facto* decisief kan zijn voor de toepassing van artikel 74/20, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoeker moet deze onjuistheid op betekenisvolle wijze een verschil maken voor de toekenning van de toelating tot arbeid dan wel voor de toekenning van de gecombineerde vergunning, en kan enkel dan sprake zijn van een vals stuk of een valse verklaring in het licht van artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet. Uit verzoekers verdere betoog blijkt dat hij het al dan niet voldoen aan termijnen voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet wel relevant acht indien de aanvraag vanuit België zou zijn ingediend, doch hij wijst erop dat dit thans niet het geval is.

De verzoeker verzuimt echter om een en ander juridisch te onderbouwen. Hij beperkt zich tot loutere beweringen aangaande de relevantie van onjuiste (of tegenstrijdige) verklaringen omtrent eerdere verblijfplaatsen, zonder enige wettelijke bepaling aan te geven waaruit zou kunnen blijken dat een dergelijke informatie niet relevant kan zijn voor het verkrijgen van de toelating tot arbeid dan wel voor de toekenning van de gecombineerde vergunning. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 12, §1, eerste lid, 1°, van het Besluit van 7 december 2018 van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers op zeer algemene wijze bepaalt dat de toelating tot arbeid wordt geweigerd indien "*de aanvraag onvolledige, onjuiste, vervalste of onrechtmatig verkregen gegevens, verklaringen of onrechtmatig verrichte aanpassingen bevat*". Dat de aanvraag onjuiste verklaringen bevat is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, dan ook wel degelijk relevant voor het al dan niet verkrijgen van een toelating tot arbeid. Dat de voorliggende aanvraag niet vanuit België is ingediend, maakt daarom nog niet dat onjuiste verklaringen omtrent een eerder verblijf in België (en zeker omtrent eerdere illegale tewerkstelling in België) geen relevantie hebben in het licht van artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker erkent in zijn uiteenzettingen tot slot dat er wel degelijk een tegenstrijdigheid kan worden ontwaard tussen zijn verklaring op eer waarin hij geen melding maakte van zijn verblijf in Brussel en verklaarde in Slovenië te hebben verbleven van 1 januari 2024 tot 4 januari 2025, terwijl hij eerder bij de politie verklaarde dat hij reeds sedert september 2024 op het Belgische grondgebied verbleef. Verzoekers loutere eigen mening dat dit, zelfs al zou zulks als misleidend kunnen worden beschouwd, niet doorslaggevend kan zijn voor de al dan niet toekenning van de toelating tot arbeid of de gecombineerde vergunning, volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Bovendien herhaalt de Raad dat artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de misleidende informatie doorslaggevend moet zijn voor het verkrijgen van de toelating tot arbeid of de gecombineerde vergunning. De verzoeker kan van de verweerder dan ook geen motivering in die zin verwachten.

Een schending van artikel 74/20, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op basis van ondeugdelijke motieven dan wel op grond van een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is bijgevolg evenmin aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. DE GEYTER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
C. DE GEYTER	C. DE GROOTE